

David Baldacci

Het uur van de zonde

A.W. Bruna Uitgevers

De zwaar ademende man in de regenjas droop van het zweet. Hij liep licht voorovergebogen en met korte, afgemeten passen, want het extra gewicht dat hij met zich meesjouwde, was weliswaar niet al te groot maar wel onhandig verdeeld en het terrein was oneffen. Niet dat het ooit wél gemakkelijk was om in het holst van de nacht met een lijk door het bos te sjouwen. Hij liet het lijk even zakken, hees het over zijn andere schouder en sjokte verder. Zijn schoenzolen hadden geen profiel waarmee hij zich zou kunnen verraden, maar veel maakte dat niet uit, want de regen spoelde alle voetsporen snel weg. Hij had het weerbericht erop nageslagen en de regen vormde de reden voor zijn aanwezigheid hier. Het slechte weer was de beste vriend die hij zich maar wensen kon.

Afgezien van het lijk dat hij over zijn stevige schouder had hangen, was er nog iets opvallends aan zijn verschijning: hij had een zwarte kap over zijn hoofd en over de hele lengte daarvan was een esoterisch symbool geborduurd, een cirkel met twee kruisdraden precies in het midden. Iedereen boven de vijftig zou het vermoedelijk onmiddellijk herkennen, want hoewel het in de loop der jaren aan kracht had ingeboet, had het veel mensen ooit enorme angst ingeboezemd. Het maakte niet uit dat geen 'levend' mens hem ooit met die kap op te zien zou krijgen. Hij schiep een grimmig soort genoegen in de moorddadige symboliek ervan.

Binnen tien minuten had hij de plek gevonden die hij tijdens een eerder bezoek zo zorgvuldig had uitgekozen en hij legde het lijk neer met een eerbied die in schril contrast stond met de gewelddadige manier waarop de betrokkene om het leven was gekomen. Hij zoog zijn longen vol lucht en hield zijn adem in terwijl hij het telefoonsnoer losmaakte waarmee het om het lijk gewikkelde plastic zeil werd dicht gehouden, en het zeil wegtrok. De vrouw was jong en hoewel ze twee dagen eerder een knap gezicht had gehad, was dat nu niet langer het geval. Het zachte blonde haar viel weg van de groenige huid, zodat de gesloten ogen en opgezwollen wangen zichtbaar werden. Als de ogen van het lijk nog open

waren geweest, zou daarin misschien nog de stomverbaasde blik te zien zijn geweest waarmee ze had ondergaan hoe ze werd vermoord, een ervaring die in Amerika elk jaar ongeveer dertigduizend keer plaatsvond.

Hij trok het plastic helemaal weg en legde de vrouw op haar rug. Hij blies zijn ingehouden adem uit en toen hij weer inademde, moest hij zijn uiterste best doen om niet te kokhalzen van de stank. Met zijn zaklantaarn in een van zijn gehandschoende handen zocht hij naar de gevorkte tak die hij de vorige keer in het braambosje hier vlakbij had gestoken en hij gebruikte die om de onderarm van de vrouw te ondersteunen, die hij van tevoren al in zo'n houding had gewrongen dat ze naar de hemel leek te wijzen. Hoewel de lijkstijfheid inmiddels snel verdween, had die dit karwei nog aanzienlijk bemoeilijkt, maar hij was sterk, en uiteindelijk was het hem na lang wrikken toch gelukt. Hij haalde het horloge uit zijn zak, keek met zijn zaklantaarn of het wel de juiste tijd aanwees en deed het daarna om de pols van de dode.

Hij was niet bepaald godsdienstig, maar hij knielde neer naast het lijk en mompelde een kort gebed, waarbij hij zijn handen over zijn neus en mond geslagen hield. Daar had ze toch wel recht op, vond hij.

'Je was er niet rechtstreeks verantwoordelijk voor, maar je was het enige wat ik had. Je bent niet voor niets gestorven. En ik geloof dat je nu beter af bent.' Geloofde hij werkelijk wat hij zojuist had gezegd? Misschien niet. Maar misschien maakte dat ook niet uit. Hij keek naar het gezicht van de dode vrouw en nam haar gelaats-trekken zo aandachtig op dat hij wel een wetenschapper leek die een bijzonder fascinerend experiment observeert. Hij had nog nooit iemand vermoord. Hij had het snel gedaan, en naar hij hoopte ook pijnloos. In de grauwe, mistige nacht leek de vrouw te worden omgeven door een gelige gloed, alsof ze al in een geest-verschijning was overgegaan.

Hij deed een paar stappen naar achteren en speurde zorgvuldig, stukje voor stukje, het terrein af op dingen die daar niet thuishoorden en die later als bewijsmateriaal tegen hem zouden kunnen worden gebruikt. Het enige wat hij vond, was een stukje stof van zijn kap, dat was blijven haken aan een struik naast het lijk. Voorzichtig, dat kun je je niet veroorloven. Hij stopte het in zijn

zak en bleef nog een paar minuten rondkijken naar andere dingen van dat soort, al waren ze bijna microscopisch klein.

In de wereld van het rechercheonderzoek waren het juist die forensische ‘over-het-hoofdzenertjes’ waarmee je jezelf kon ver-radelen. Een enkele druppel bloed, sperma of speeksel, een achteloos half weggeveegde vingerafdruk, een enkel haartje met een deel van het haarzakje vol DNA er nog aan, en even later werd je door de politie op je rechten gewezen terwijl de mensen van het OM hongerig om je heen cirkelden. Helaas bood zelfs het volle besef van die werkelijkheid maar weinig bescherming. Iedere misdadiger, hoe zorgvuldig ook, liet materiaal achter op de plek van het misdrijf dat belastend voor hem kon zijn. Daarom had hij zijn uiterste best gedaan om elk rechtstreeks lichamelijk contact met de vrouw te vermijden, alsof ze een dodelijke besmettelijke ziekte bij zich droeg. Eigenlijk was zijzelf een ziekte, net als die anderen als zij. Op hun eigen manier maakten ze duizenden slachtoffers. Door haar uit het menselijke ras te verwijderen had hij eigenlijk een heleboel levens gered.

Hij rolde het plastic op en stak het telefoonsnoer in zijn zak, keek nog eens op het horloge en liep toen langzaam terug naar zijn auto.

Achter hem lag de dode vrouw, met haar hand opgestoken naar de waterige hemel. De wijzerplaat van het horloge straalde in het donker een zwak licht uit, dat een dof baken vormde voor haar nieuwe rustplaats. Het zou niet lang duren voordat ze werd ontdekt. Bij lijken die bovengronds lagen, duurde dat over het algemeen niet lang, zelfs niet op zulke afgelegen plekken als deze.

Voordat hij wegreed, streek de man met zijn vinger langs de omtrek van het symbool op zijn kap, en sloeg tegelijkertijd een kruis. Dezelfde kruisdraden stonden op het horloge dat hij om de pols van de dode vrouw had gedaan. Dat zal ze zeker flink op de kast jagen. Met een gevoel van zowel opwinding als angst zoog hij zijn longen vol lucht. Jarenlang had hij zich voorgesteld dat het nooit zover zou komen. Jarenlang was de moed hem telkens weer in de schoenen gezonken. Maar nu had hij de eerste stap gezet, en dat werkte heel bevrijdend. Hij voelde een nieuwe kracht door zijn aderen stromen en hoopte maar dat die opgewassen zou zijn tegen wat hij nu voor de boeg had.

Hij schakelde door naar de derde versnelling en trapte hard op het gaspedaal. De banden grepen zich vast aan het glibberige wegdek en lieten niet los, zodat de lampen van zijn blauwe Volkswagen snel verdwenen in de duisternis. Hij wilde de plek waar hij heen ging zo snel mogelijk bereiken.

Hij moest nog een brief schrijven.

• 2 •

Michelle Maxwell begon harder te hollen. Ze had het ‘vlakke’ deel van haar traject door de heuvels rondom het ten zuiden van Charlottesville gelegen Wrightsburg in Virginia bereikt, en van hieraf zou het terrein een stuk steiler worden. Maxwell was een voormalig olympisch roekampioene die daarna negen jaar voor de zeer veeleisende Secret Service had gewerkt. De een meter vijfenzeventig lange vrouw was dan ook opmerkelijk goed in vorm. Een enorm uitgestrekt hogedrukgebied dat die dag boven de gehele mid-Atlantische kust was blijven hangen, zorgde er echter voor dat dit een ongebruikelijk klamme en vochtige herfstdag was en terwijl ze een helling op holde, merkte ze dat haar longen en spieren pijn begonnen te doen. Op een kwart van het traject had ze haar lange zwarte haar in een paardenstaart gebonden, maar een paar weerbarstige slierten hadden zich toch dwars over haar gezicht weten te draperen.

Ze had de dienst verlaten om samen met een andere voormalige Secret Service-agent een privédetectivebureau op te richten. Haar nieuwe zakenpartner, Sean King, had de dienst moeten verlaten omdat hij van ernstige nalatigheid was beschuldigd, en had in Wrightsburg een nieuw bestaan weten op te bouwen. In de tijd dat ze allebei voor Uncle Sam werkten, hadden ze elkaar niet gekend, maar vorig jaar, toen Michelle nog bij de Secret Service zat, was King betrokken geraakt bij een reeks moorden hier in de omgeving en waren ze gaan samenwerken. Nadat ze die zaak tot een goed einde hadden weten te brengen, en zich in de loop van dat proces ook enigszins berucht hadden gemaakt, had Michelle voor-

gesteld een eigen bedrijfje te beginnen en King had daar na enige aarzeling mee ingestemd. Vanwege de geduchte reputatie die ze aan de vorige zaak hadden overgehouden en hun grote bekwaamheid als rechercheurs, was het bedrijf al snel een succes geworden en dat er nu even wat minder werk was, kwam Michelle eigenlijk wel goed uit. Ze hield ervan om veel buiten te zijn en ontleende net zoveel bevrediging aan een tijdje kamperen of een marathon lopen als aan het oprollen van een bende valsemunters of het op heterdaad betrappen van een overspelige echtgenoot.

Het was stil in het bos. Het enige geluid was afkomstig van de klamme wind, die hier en daar de dode bladeren van de vorige herfst liet rondwervelen alsof ze gegrepen waren door minitornado's. Het plotselinge knappen van een tak deed Michelle opschrikken. Ze had gehoord dat hier weleens een zwarte beer werd gesignaleerd, maar als ze al een dier tegenkwam dan zou het waarschijnlijk toch gewoon een eekhoorn, vos of hert zijn. Ze besteedde er verder dan ook geen aandacht aan, al gaf het gewicht van het pistool in de holster die aan de riem van het rugtasje vlak boven haar billen bungelde haar wel een gerust gevoel. Als agente van de Secret Service was ze nooit ergens heen gegaan zonder wapen, zelfs niet naar het toilet. Je wist maar nooit wanneer je ooit eens een 9mm Sig nodig zou hebben.

Even later hoorde ze iets wat haar aandacht wél bleef vasthouden: het geluid van hollende mensen. In haar tijd bij de Secret Service had Michelle veel verschillende soorten gehol gehoord. De meeste daarvan waren heel onschuldig, maar sommige waren een teken van iets sinisters: heimelijkheid, een aanslag of paniek. Ze was er nog niet zeker van hoe ze deze moest classificeren: goed, slecht of alleen maar slecht in vorm. Ze vertraagde haar tempo iets en hield haar hand boven haar ogen om die te beschermen tegen het zonlicht dat tussen de boomtoppen door scheen. Een paar seconden was het doodstil en toen kwam het geluid van hollende voeten weer terug, maar nu heel wat dichterbij. Het was duidelijk niet de regelmatige pas van een jogger. Er klonk een zekere mate van angst, of zelfs paniek in de haastige en onvast klinkende voetstappen door. Ze kwamen nu van links, dacht ze, maar helemaal zeker was ze daar niet van. Je had hier soms vreemde echo's.

‘Hallo,’ riep ze terwijl ze haar hand naar de holster bracht en haar pistool trok. Ze had geen antwoord verwacht en kreeg dat ook niet. Ze bracht een kogel in de kamer, maar zette de veiligheidspal nog niet om. Hollen met een schietklaar geladen pistool was net zoiets als hollen met een schaar: dat kon je maar beter laten. Ze hoorde het geluid nog steeds. Het waren duidelijk menselijke voetstappen. Snel keek ze achterom. Het zou een valstrik kunnen zijn. Misschien werkten ze met zijn tweeën: een die haar afleidde, terwijl de ander haar van achteren te grazen nam. Nou, in dat geval zouden ze er spijt van krijgen dat ze haar als prooi hadden gekozen.

Toen eindelijk duidelijk te horen viel waar het geluid vandaan kwam, bleef ze staan: het kwam van rechts, boven het heuveltje recht vóór haar. Ze hoorde een snelle ademhaling, wild heen en weer maaiende benen en brekende en krakende geluiden in het struikgewas, die een paniekerige indruk maakten. Over nog een paar seconden zou degene die verantwoordelijk was voor al dit kabaal de met rotsblokken bezaaide top van de heuvel hebben bereikt.

Michelle zette de veiligheidspal om en ging achter een brede eik staan. Hopelijk was het alleen maar een andere jogger en zou hij of zij niet eens opmerken dat zij hier met een pistool onder aan de heuvel stond. Kiezels en aarde spatten over de rand van de heuvel; de bron van al dit lawaai kwam eraan. Michelle zette zich schrap en klemde haar beide handen om de kolf van het pistool. Ze was gereed om, als dat nodig mocht blijken, iemand een kogel tussen zijn ogen te schieten.

Een jonge jongen kwam de heuveltop over gerend, bleef even in de lucht hangen en tuimelde toen krijsend de heuvel af. Nog voordat hij de voet van de helling had bereikt, verscheen er een andere, iets oudere jongen op de heuvelrug. Die wist echter net op tijd vaart te minderen, liet zich gewoon op zijn billen naar beneden glijden en kwam naast de andere jongen aan de voet van de helling terecht.

Michelle zou hebben gedacht dat ze gewoon wat aan het stoeien waren als ze niet allebei zo doodsbang hadden gekeken. De jongste zat te snikken en zijn gezicht zat vol met brede vegen tranen en aarde. De oudere jongen trok hem overeind bij de boord

van zijn trui en ze renden verder, zwaar hijgend en met gezichten die felrood zagen van al het bloed dat nu in veel hoger tempo dan normaal door hun aderen werd gepompt.

Michelle stak haar pistool weer in de holster, kwam tevoorschijn van achter de boom en hield haar hand op. ‘Jongens, staan blijven!’

De jongens schreeuwden het uit van angst en schoten aan weerszijden langs haar heen. Ze draaide zich razendsnel om en probeerde er een bij zijn arm te pakken, maar greep mis. ‘Wát is er?’ riep ze hun na. ‘Ik wil jullie alleen maar helpen.’

Een ogenblik overwoog ze hen achterna te rennen, maar ondanks haar olympische achtergrond was ze er niet zeker van dat het haar zou lukken om twee jonge jongens in te halen die kennelijk werden voortgedreven door intense angst. Ze draaide zich weer om en tuurde naar de heuveltop. Wát kon hun zo’n enorme angst hebben aangejaagd? Nee, verbeterde ze zichzelf: niet wát, maar wíe kon dat gedaan hebben? Ze keek de vluchtende jongens nog eens na. Toen draaide ze zich om en liep behoedzaam in de richting van waaruit ze gekomen waren. Oké, dit begint een beetje riskant te worden. Ze dacht erover om haar mobieltje te pakken en hulp te vragen, maar besloot eerst even te gaan kijken wat er aan de hand was. Ze wilde niet de politie bellen en er dan even later achter komen dat de jongens alleen maar waren geschrokken van een beer. Boven op de heuvel kostte het haar weinig moeite om het pad te vinden dat de twee jongens hadden gebruikt. Behoedzaam liep ze over het smalle pad dat de twee daar hadden achtergelaten toen ze zich in blinde paniek een weg hadden gebaand door het struikgewas. Het was een meter of dertig lang en kwam uit op een kleine open plek. Van daaruit tekende hun pad zich minder duidelijk af, maar aan een van de onderste takken van een Amerikaanse kornoelje zag ze een stukje stof hangen, en daarom liep ze verder over deze smalle voor door het bos. Vijftien meter later kwam ze op een andere open plek, een grotere, waar een grote zwarte plek op de grond aangaf dat hier ooit een kampvuur had gebrand.

Ze vroeg zich af of de jongens hier soms hadden gekampeerd en of ze inderdaad zo geschrokken waren van een of ander dier. Maar ze hadden geen kampeeruitrusting bij zich gehad en ook op de open plek was daar niets van te bekennen. En dat vuur was zo te

zien ook al een hele tijd geleden uitgemaakt. Nee, hier is iets anders aan de hand.

Een ogenblik later veranderde de wind van richting, zodat de stank diep in haar neus drong. Ze kokhalsde en er verscheen een blik in haar ogen die bijna net zo paniekerig was als die van de jonge jongens. Ze had die onmiskenbare geur al eerder geroken. Het was rottend vlees. Rottend mensenvlees!

Michelle trok haar hemdje over haar mond en neus en probeerde de lucht van haar eigen zweet op te snuiven in plaats van de stank van een in staat van ontbinding verkerend lijk. Ze liep langs de rand van de open plek. Honderdtwintig graden verder op haar denkbeeldige kompas vond ze het. Of haar. In het struikgewas langs de rand van de open plek stak een hand omhoog, alsof de dode vrouw gedag zei, of in dit geval: vaarwel. Zelfs op deze afstand kon ze al zien dat de groenige huid van het bot af zakte. Ze liep door tot ze ten opzichte van het lijk bovenwinds was en hapte naar adem.

Met haar pistool in de hand liet ze haar blik over het lijk gaan. Hoewel de stank en de verkleurde, naar beneden zakkende huid erop wezen dat de vrouw al geruime tijd dood was, viel niet uit te sluiten dat haar lijk hier pas kortgeleden gedumpt was en dat de moordenaar zich nog in de omgeving bevond, en Michelle had geen zin om hetzelfde lot te ondergaan als deze dame.

In het licht van de zon zag ze iets blinken op de pols van de vrouw. Michelle deed een paar stappen naar voren en zag dat het een horloge was. Ze keek op haar eigen horloge. Het was halfdrie. Ze ging op haar hurken zitten en duwde haar neus onder haar oksel, belde het alarmnummer en vertelde rustig wat ze had gevonden. Daarna belde ze Sean King.

‘Herken je haar?’ vroeg die.

‘Volgens mij zou zelfs haar eigen moeder haar niet meer herkennen, Sean.’

‘Ik kom eraan. Blijf alert. De dader zou kunnen terugkomen om zijn werk te bewonderen. O, en Michelle?’ voegde hij daar nog aan toe.

‘Ja?’

‘Kun je niet gewoon op een lopende band gaan hollen?’

Ze verbrak de verbinding, koos een plek die zo ver mogelijk van

het lijk verwijderd was zonder het uit het oog te verliezen, en bleef scherp opletten. De mooie dag en het endorfine opwekkende hollen door het prachtige heuvelland hadden plotseling iets grimigs gekregen.

Gek toch, maar dat had je met moord wel vaker.

• 3 •

Het was nu behoorlijk druk op de open plek. Een flinke lap grond was afgezet met geel politietape dat van boom tot boom was gespannen. Twee mensen van het gerechtelijk laboratorium zochten naar aanwijzingen op de plek waar het lijk was aangetroffen en analyseerden dingen die veel te minuscuul leken om ook maar van enig belang te zijn. Sommige mensen stonden over het lijk gebogen, terwijl andere zich een weg baanden door het omringende struikgewas om naar sporen en aanwijzingen te zoeken over de route waarlangs de moordenaar hier was gekomen en weer was weggegaan. Een politiemans in uniform had de plek uitgebreid gefotografeerd en er toen ook nog eens een video-opname van gemaakt. Alle politiemensen hadden zuurstofmaskers op om zich te beschermen tegen de stank, maar toch liepen ze om de beurt haastig het bos in om over te geven.

Het zag er heel efficiënt en ordelijk uit, en iedereen was zo intensief bezig dat het wel een politieserie leek, maar voor een ervaren waarnemer was het duidelijk dat de stand tussen de schurken en de helden tot nu toe 1-0 was. Ze hadden nog helemaal niets gevonden.

Michelle stond een eindje verderop toe te kijken. Naast haar stond Sean King, haar partner van privédetectiebureau King & Maxwell. King was in de veertig en acht centimeter langer dan Maxwell. Hij had kort donker haar dat bij de slapen grijs begon te worden. Hij was goed in vorm en had brede schouders, maar zijn knieën waren nogal gammel en tijdens een mislukte arrestatie was er een kogel dwars door een van zijn schouders gegaan. Dat was toen hij als agent van de Secret Service met een onderzoek naar

valsemunterij bezig was. Hij was ook een tijdje vrijwillige deputy-sheriff geweest in Wrightsburg, maar inmiddels had hij die functie neergelegd en zowel vuurwapens als politiewerk voor de rest van zijn leven afgezworen.

Sean King had in zijn leven verschillende tragedies moeten doormaken: aan zijn loopbaan bij de Secret Service was op smadelijke wijze een einde gekomen nadat een presidentskandidaat die hij moest bewaken onder zijn ogen was vermoord, zijn huwelijk was uitgedraaid op een nare scheiding, en daarna was er ook nog eens een poging gedaan om hem te laten opdraaien voor een reeks moorden, waardoor de herinneringen aan de pijnlijke details van zijn laatste dagen als federaal agent ook weer waren opgerakeld. Dit alles had hem tot een zeer behoedzaam man gemaakt, die niet bereid was om ook maar enig vertrouwen te stellen in wie dan ook, in elk geval voordat Michelle Maxwell pardoes zijn leven binnen was gestapt. Hoewel hun relatie heel stormachtig was begonnen, was zij inmiddels de enige in de hele wereld die hij absoluut vertrouwde.

Michelle Maxwell zelf was met een flinke spurt aan haar leven begonnen. Ze was in drie jaar door de middelbare school heen gescheerd, had een olympische medaille roeien gewonnen, en voordat ze bij de Secret Service ging, had ze in haar thuisstaat Tennessee als politieambtenaar gewerkt. Net als bij King was haar afscheid van deze federale dienst niet prettig geweest. Iemand die ze moest beschermen was op ingenieuze wijze ontvoerd. Het was de eerste keer in haar leven geweest dat haar iets niet gelukt was, en dat fiasco had haar bijna te gronde gericht. Nadat ze toch uit de as had weten te herrijzen had ze samen met King een privédetectivebureau opgericht. Tijdens hun eerste ontmoeting had ze onmiddellijk een hekel aan hem gekregen, maar tegenwoordig beschouwde ze Sean King als wat hij was: de beste rechercheur die ze ooit had gekend. En haar beste vriend.

Toch hadden de twee niet verschillender kunnen zijn. Michelle snakte voortdurend naar adrenalinestoten en dreef haar lichaam tot het uiterste met intensieve oefeningen die zowel haar longen als ledematen zwaar op de proef stelden. King ging in zijn vrije tijd liever op zoek naar wijnen die goed in zijn collectie pasten, verzamelde op een ontspannen manier werk van kunstenaars uit

de omgeving, las goede boeken en ging daarnaast ook veel varen en vissen op het meer achter zijn huis. Hij was geneigd tot introspectie en dacht graag na voordat hij iets deed, terwijl Michelle juist de neiging had om overal met absolute topsnelheid op af te stormen en pas later te kijken waar de stukken en brokken waren neergekomen. Op de een of andere manier bleek dit partnerschap tussen ontploffende ster en gestaag voortschuivende gletsjer echter te floreren.

‘Hebben ze de jongens gevonden?’ vroeg ze aan King.

Hij knikte. ‘Ik heb gehoord dat die behoorlijk geschrokken waren.’

‘Dat lijkt me nog zwak uitgedrukt. Ze zullen waarschijnlijk hun hele middelbareschooltijd in therapie moeten blijven.’

Michelle had al een gedetailleerde verklaring afgelegd tegenover de plaatselijke politie, in de persoon van sheriff Todd Williams. Na het eerste avontuur van King en Michelle in Wrightsburg was het haar van de sheriff een stuk grijzer geworden.

Michelle keek toe hoe een slanke en aantrekkelijke vrouw van achter in de dertig, die een zwarte tas en een uitrusting voor het onderzoek van verkrachtingszaken bij zich had, de open plek op liep, zich naast het lijk op haar knieën liet zakken en het begon te onderzoeken.

‘Dat is de adjunct-patholoog-anatoom van dit district,’ legde King haar uit. ‘Sylvia Diaz.’

‘Diaz? Ze lijkt meer op de filmster Maureen O’Hara.’

‘George Diaz was haar man. Hij was hier in de omgeving een heel gerenommeerd chirurg. Een paar jaar geleden is hij om het leven gekomen toen hij werd geschept door een auto. Sylvia was vroeger hoogleraar Forensische Pathologie aan de universiteit van Virginia. Tegenwoordig heeft ze een eigen huisartsenpraktijk.’

‘En daarnaast is ze dan ook nog adjunct-patholoog-anatoom. Een druk bestaan. Kinderen?’

‘Nee, haar werk zal haar wel volledig in beslag nemen.’

Toen de wind weer draaide, zodat de lijkenlucht recht naar hen toe werd geblazen, bracht Michelle snel haar hand naar haar neus. ‘Wat een leven,’ zei ze. ‘God zeg, zij heeft niet eens een maskertje op en ik word nu al kotsmisselijk.’

Twintig minuten later kwam Diaz overeind en sprak even met de

mensen van het gerechtelijk laboratorium. Vervolgens trok ze haar rubberhandschoenen uit en begon foto's te maken van het lijk en de omgeving. Toen ze daarmee klaar was, stopte ze haar camera weer in haar tas en maakte aanstalten om weg te gaan toen ze King zag staan. Er verscheen een hartelijke glimlach op haar gezicht en ze liep naar hen toe.

Michelle fluisterde: 'Ben je soms vergeten te vertellen dat jullie samen iets hebben gehad?'

King keek haar verbaasd aan. 'We zijn ooit eens een paar keer uit geweest, maar hoe weet jij dat?'

'Als je net zo'n tijd met je gezicht vlak boven een lijk hebt gehangen, ga je alleen maar zo kijken als je iemand al heel goed kent.'

'Bedankt voor je scherpzinnige opmerking, maar wees een beetje aardig tegen haar. Sylvia is echt een geweldige vrouw.'

'Dat geloof ik graag, maar bespaar me de details, Sean.'

'Maak je maar geen zorgen. Zolang ik nog in leven ben, komt er geen detail over mijn lippen.'

'Juist. Je bent toch echt een gentleman uit Virginia.'

'Nee, ik wil gewoon niet op mijn vingers getikt worden.'

•4•

Sylvia Diaz sloeg haar armen om King heen en hield hem, volgens Michelle, net iets langer vast dan tussen 'goede vrienden' passend was. Daarna stelde King de twee vrouwen aan elkaar voor.

De adjunct-patholoog-anatoom keek haar aan met iets wat volgens Michelle een onvriendelijke blik was.

'Tijd niet gezien, Sean,' zei Sylvia terwijl ze haar aandacht weer op hem richtte.

'We hebben het hartstikke druk gehad, maar de laatste tijd is het wat rustiger.'

'En,' kwam Michelle tussenbeide, 'heb je al een doodsoorzaak vastgesteld, Sylvia?'

'Dat is eigenlijk niet iets wat ik nu met jou kan bespreken, Michelle.'

‘Ik vroeg het me gewoon af,’ zei Michelle met een onschuldig gezicht. ‘Omdat ik een van de eersten was die ter plekke waren. Ik neem aan dat je het niet zeker weet tot na de lijkschouwing.’

‘Die doe jij toch zeker?’ zei King.

Sylvia knikte. ‘Ja, tegenwoordig wel. Vroeger werden de lijken van mensen die hier in de omgeving onder verdachte omstandigheden om het leven waren gekomen altijd naar Roanoke gebracht.’

‘Waarom nu niet meer dan?’ vroeg Michelle.

‘Er waren in heel Virginia altijd maar vier ziekenhuizen die bevoegd waren om lijkschouwingen te verrichten, in Fairfax, Richmond, Tidewater en Roanoke. Maar dankzij de vrijgevigheid van John Poindexter, een heel rijk iemand, die ooit ook voorzitter van het Huis van Afgevaardigden van de Algemene Vergadering van Virginia is geweest, hebben we hier nu zelf ook een gecertificeerde inrichting voor pathologisch-anatomisch onderzoek.’

‘Vreemde donatie,’ zei Michelle. ‘Wie geeft er nou een lijkenhuis cadeau?’

‘Jaren geleden is Poindexters dochter hier vermoord. Wrightsburg ligt precies op de grens tussen de jurisdictie van Richmond en Roanoke. Daarom is er destijds onenigheid geweest over wie van die twee de lijkschouwing zou verrichten. Uiteindelijk is het pleit beslecht ten gunste van Roanoke, maar terwijl het lijk daarheen werd gebracht, raakte de auto betrokken bij een ongeluk en ging er vitaal bewijsmateriaal verloren. De moordenaar is dan ook nooit gepakt, en zoals je je kunt voortellen was haar vader daar niet blij mee. Toen Poindexter stierf, heeft hij bij testament geld geschonken om hier een hypermodern lijkenhuis te laten bouwen.’ Sylvia keek snel even achterom naar het lijk. ‘Maar in dit geval zal het zelfs met de allermooiste middelen nog een hele toer worden om het tijdstip van overlijden vast te stellen.’

‘Enig idee?’ vroeg King.

‘Dat hangt voor een groot deel af van afzonderlijke factoren, de omgeving en de mate van ontbinding. Bij een lijk dat al zo lang dood is als dit, kan een postmortaal onderzoek ons ruwweg een idee geven van de datum van overlijden, maar ook niet meer.’

‘Zo te zien zijn er een paar vingers afgebeten,’ zei King.

‘Duidelijk het werk van dieren,’ zei Sylvia peinzend. ‘Eigenlijk

hadden er nog heel wat meer van dergelijke sporen moeten zijn. De politie probeert nu haar identiteit vast te stellen.’

‘Wat denk je van die wijzende hand?’ vroeg King.

‘Het is niet aan mij om daar iets over te denken. Dat laat ik over aan de recherche. Ik vertel ze alleen maar hoe het slachtoffer om het leven is gekomen, en tijdens de lijkschouwing verzamel ik alle bewijsmateriaal dat maar nuttig zou kunnen zijn. Toen ik met dit werk begon, had ik wel de neiging om Sherlock Holmes te spelen, maar dat hebben ze me snel afgeleerd.’

‘Er is toch niets mis mee om gespecialiseerde kennis te gebruiken voor het oplossen van een misdrijf?’ merkte Michelle op.

‘Dat zou je wel denken, hè?’ Sylvia liet een korte stilte vallen en vervolgde: ‘Ik kan jullie wel vertellen dat die arm omhoog werd gehouden door een stok en dat dat duidelijk met opzet zo is gedaan. Verder kan ik er echt geen zinnig woord over zeggen.’ Ze richtte haar aandacht weer op King. ‘Leuk om je weer te zien, zelfs al was het onder deze omstandigheden.’ Ze keek Michelle eens aan en gaf haar toen een hand.

Terwijl de vrouw wegliep, zei Michelle: ‘Ik dacht dat je zei dat jullie vroéger iets gehad hebben?’

‘Dat is ook zo. Het is al meer dan een jaar uit.’

‘Ik ben er niet helemaal zeker van of zij er ook zo over denkt.’

‘Dat is echt een heel verhelderende opmerking, Michelle. Misschien kun je me straks ook nog even de hand lezen? Ben je klaar hier? Of wil je nog verder lopen?’

‘Nee bedankt, maar vandaag heb ik wel voldoende prikkels gehad.’

Toen ze vlak langs het lijk liepen, bleef King plotseling staan en keek eens goed naar de opgestoken hand. Er verscheen een gespannen uitdrukking op zijn gezicht.

‘Wat is er?’ vroeg Michelle, die hem aandachtig aankeek.

‘Dat horloge,’ zei hij.

Ze keek snel even naar het horloge en zag dat het op één uur stond. Zo te zien liep het ook niet meer. ‘Wat is daarmee?’

‘Michelle, het is een Zodiac-horloge.’

‘Zodiac?’

‘Om de een of andere reden heb ik het gevoel dat we deze dader nog wel vaker aan het werk zullen zien,’ zei King.

De afgelegen plek boven aan een hoge en steile rotswand bood uitzicht over een van de grootste kanalen die naar het meer dan vijftig kilometer lange Cardinal Lake leidde en was voor de tieners uit Wrightsburg al sinds lange tijd een geliefde plek om elkaar te ontmoeten en dingen te doen die hun ouders zeker niet goed zouden vinden. Omdat het een bewolkte en regenachtige nacht was, en de boomkruinen wild heen en weer schudden in de wind, stond er maar één auto geparkeerd, maar ook zonder toeschouwers deden de inzittenden erg hun best.

Het meisje was al naakt. Ze had haar jurk en haar ondergoed netjes opgevouwen naast haar schoenen op de achterbank gelegd. De jongeman deed verwoede pogingen om zijn T-shirt over zijn hoofd te trekken terwijl het meisje zijn gulp opentrok, maar in de beperkte ruimte was dat niet eenvoudig en hij kreeg zijn T-shirt pas uit toen de zwaar ademende jongedame zijn broek en onderbroek al naar beneden rukte. Het was wel duidelijk dat geduld niet tot haar deugden behoorde, althans niet onder deze omstandigheden.

Nadat hij een condoom om had gedaan schoof hij wat naar rechts terwijl zij met haar gezicht naar hem toe gekeerd schrijlings op zijn dijbenen ging zitten. De autoruiten raakten beslagen. Hij keek over haar schouder heen door de voorruit en terwijl hij steeds sneller begon te ademen, deed hij zijn ogen dicht. Voor hem was het de eerste keer, al beschikte zijn partner kennelijk over heel wat meer ervaring. Hij had minstens twee jaar van dit ogenblik gedroomd en in die tijd was zijn hormoonspiegel gestegen tot een niveau dat hem elke dag weer helse kwellingen had bezorgd. Hij glimlachte terwijl zij een kreunend geluid maakte en langzaam heen en weer begon te wiegen.

Toen deed hij zijn ogen weer open en de glimlach bestierf op zijn gezicht.

De gedaante met de zwarte kap over zijn hoofd stond recht tegenover hem, aan de andere kant van de autoruit. Door de steeds

dichtere laag condens op het glas zag hij de loop van het geweer omhoogkomen. Hij probeerde het meisje van zich af te duwen, en zonder er echt bij na te denken beseftte hij dat hij de auto ging starten en zou proberen er zo snel mogelijk vandoor te gaan. Zover kwam hij echter niet. Het glas spatte uit elkaar en vloog de auto binnen. De hagel smakte met zo'n klap in de rug van het meisje dat ze hard tegen hem aan gesmeten werd. Haar lichaam beschermde hem tegen zware verwondingen, maar haar hoofd sloeg met zo'n kracht tegen zijn neus dat die brak en hij bijna het bewustzijn verloor. Druipend van haar bloed, maar nog niet zwaargewond, klemde hij het dode lijf tegen zijn borstkas alsof het een knuffeldekentje was dat hem kon beschermen tegen de enge monsters van de nacht. Hij wilde gillen maar kon geen geluid uitbrengen. Hij dacht weer aan de autosleutels, liet het meisje los en liet zich naar links zakken. Zijn bewegingen waren onhandig en zijn gedachten verward. Was hij geraakt? Zonder dat zelf te beseffen verkeerde hij in shocktoestand; zijn beurtelings snel stijgende en dan plotseling weer dalende bloeddruk sleurde zijn lijf mee naar stressniveaus waar het niet op berekend was. Hij wilde net de sleutel in het contactslot steken toen het portier werd opengetrokken en hij de man met de zwarte kap weer zag staan. Terwijl hij de man hulpeloos aanstaarde en het bloed uit zijn gebroken neus droop, gleed de loop van het geweer op hem af als de allerdodelijkste gifslang ter wereld. De jongen begon te smeken en toen te huilen. Centimeter voor centimeter schoof hij naar achteren, tot hij tegen het lijk van het meisje botste. 'Alstublieft!' jammerde hij. 'Nee, god. Néé!'

Negen hagelkorrels, met de collectieve kracht van een gigantische hamer, troffen hem recht in zijn hoofd, zodat hij achteroversloeg en naast het dode meisje terecht kwam. Van voren was er niets aan haar te merken, maar van achteren was er weinig van haar over. Als je haar zo zag liggen was niet te zien hoe ze aan haar einde was gekomen. De doodsoorzaak van haar vriendje was heel wat duidelijker, want die had nu geen gezicht meer.

De moordenaar zette zijn geweer tegen de rechterkant van de auto, trok het portier open en stak zijn hand naar binnen. Hij deed een horloge om de pols van de jongeman en zette diens arm daarna klem tussen het dashboard en het portier, zodat hij omhoog

leek te wijzen. Vervolgens begon hij te rommelen aan het horloge dat het meisje al omhad, trok de goedkope amethisten ring van haar vinger en stak die in zijn zak. En ten slotte trok hij de medaille van St.-Christoffel die de jongeman om zijn nek had hangen over diens hoofd en liet ook die in zijn zak verdwijnen.

Hij boog zich over het lijk van de jongen en zei: 'Het spijt me. Persoonlijk ben je niet schuldig, maar je hebt wel deel aan de erfzonde. Je dood is niet voor niets geweest. Je hebt er een al heel lang bestaande misstand mee rechtgezet. Laat dat je tot troost zijn.' Ook dat geloofde hij.

Hij nam niet de moeite om ook een gebed uit te spreken boven het lijk van het meisje. Hij haalde een voorwerp uit zijn zak, legde het op de vloer van de auto en nadat hij het portier had dichtgeslagen, sjokte hij weg. Terwijl de regen door de uit elkaar gespatte voorruit naar binnen waaide, leken de twee naakte en dode jonge mensen, van wie de een geen gezicht meer had en de ander schijnbaar diep in slaap was, zich aan elkaar vast te klampen.

Op de vloer lag het voorwerp dat de moordenaar daar zo zorgvuldig had neergelegd.

Het was een hondenhalsband.

• 6 •

Sheriff Williams kwam even langs op het kantoor van King & Maxwell, dat gevestigd was in een herenhuis met één verdieping in het hart van het kleine maar chique centrum van Wrightsburg. Het was het kantoorpand waarin King ooit zijn advocatenpraktijk had gehad. De sheriff zat met zijn hoed op schoot en terwijl hij King en Michelle over de gruwelijke dubbele moord vertelde, lag er een gespannen uitdrukking op zijn gezicht en leken zijn ogen wel uit hun kassen te puilen.

'Ik ben bij de politie van Norfolk weggegaan om niet meer met dit soort ellende geconfronteerd te worden,' begon hij. 'Mijn ex wist me zover te krijgen om hierheen te komen, voor de rust en vrede. God, wat zat dat mens ernaast. Geen wonder dat we gescheiden zijn.'

King gaf hem een kop koffie en nam toen tegenover hem plaats terwijl Michelle op de rand van een leren bank bleef zitten. ‘Als de kranten hiervan horen zijn de rapen gaar. En die arme Sylvia. Ze had net een lijkschouwing gedaan op dat meisje en toen moest ze er nog twee doen.’

‘Wie waren het?’ vroeg King.

‘Twee leerlingen van de Wrightsburg Highschool: Steve Canney en Janice Pembroke. Zij is in de rug geschoten, hij recht in zijn gezicht. Hagel. Toen ik dat autoportier opentrok, ging ik meteen over mijn nek. Zonde van mijn ontbijt.’

‘Geen getuigen?’

‘Voor zover we weten niet. Het was een regenachtige nacht. Er waren geen andere bandensporen.’

Michelle ging rechtop zitten. ‘Juist, het regende. Dus als jullie geen bandensporen hebben gezien, moet de moordenaar naar de auto toe zijn gelopen. Hebben jullie dáár geen sporen van gevonden?’

‘Het meeste was al weggespoeld. Er stond verdomme meer dan twee centimeter water in die auto. Steve Canney was een van de meest geliefde jongens van de school. Een *football*-ster en zo.’

‘En het meisje?’ vroeg Michelle.

Williams aarzelde. ‘Janice Pembroke had onder de jongens nogal een reputatie.’

‘Als iemand die gemakkelijk... te krijgen was?’ vroeg King.

‘Ja.’

‘Is er iets weggenomen? Zou het een roofmoord kunnen zijn?’

‘Waarschijnlijk niet, al worden er wel twee dingen vermist. Een ring die Janice Pembroke meestal omhad en Canneys medaille van St.-Christoffel. Het is niet bekend of de moordenaar die heeft meegenomen.’

‘Je zei dat Sylvia al klaar is met de lijkschouwingen. Ik neem aan dat je daarbij bent geweest.’

Er verscheen een gegeneerde uitdrukking op Williams’ gezicht. ‘Toen ze met die onbekende vrouw bezig was, kreeg ik ineens een probleempje en tijdens de andere twee lijkschouwingen had ik dringende bezigheden elders. Ik wacht nog op Sylvia’s verslagen,’ voegde hij daar haastig aan toe. ‘We hebben hier geen officiële rechercheur Moordzaken, en dus dacht ik dat het misschien

geen kwaad zou kunnen als ik hier even langsging om te vragen wat jullie ervan denken.’

‘Zijn er aanwijzingen?’ vroeg Michelle.

‘Bij de eerste moordzaak niet. En we zijn er ook nog steeds niet achter wie die vrouw is. Het is ons wel gelukt om vingerafdrukken te maken, en die hebben we rondgestuurd, maar tot nu toe zonder resultaat. We hebben ook een montagefoto rondgestuurd.’

‘Enige reden om te denken dat die twee moorden onderling verband houden?’ vroeg Michelle.

Williams schudde zijn hoofd. ‘Janice Pembroke en Steve Canney zullen wel deel hebben uitgemaakt van de een of andere driehoeksverhouding. Die jongelui van tegenwoordig maken je binnen een paar seconden van kant, en denk maar niet dat ze daar ook maar een ogenblik mee zitten. Dat komt door al die geweldadige troep op televisie.’

King en Michelle keken elkaar eens aan en de sheriff ging verder: ‘Bij de eerste moord zijn er maar een paar mogelijkheden: óf de moordenaar heeft de vrouw het bos in gelokt of haar gedwongen met hem het bos in te gaan, óf hij heeft haar ergens anders vermoord en haar daarna dat bos in gedragen.’

Michelle knikte. ‘In het laatste geval moet het een sterke vent zijn geweest. Bij de moord op de twee tieners kan de moordenaar hen gevolgd zijn of hen boven aan de helling hebben opgewacht.’

‘Tja, het is een plek waar veel stelletjes naartoe gaan om te vrijen, als ze het tegenwoordig tenminste nog zo noemen,’ zei de sheriff. ‘Beide slachtoffers waren naakt. Daarom denk ik dat de dader misschien een jongen is die door Janice is gedumpt of iemand die jaloers was op Steve. De zaak van de onbekende vrouw in het bos zal moeilijker op te lossen zijn. Daar zal ik jullie hulp bij nodig hebben.’

King staaarde een tijdje peinzend voor zich uit en zei toen: ‘Het horloge van die eerste moord – is je dat écht opgevallen, Todd?’

‘Nou, het leek me nogal groot en zwaar voor zo’n meisje.’

‘Sylvia zei dat de arm waar het horloge om zat, opzettelijk in zo’n houding was geplaatst dat hij omhoog leek te wijzen.’

‘Dat weet ze niet zeker.’

‘Ik heb gezien dat dat horloge op één uur stond,’ zei King.

‘Dat klopt, maar het liep niet meer, of de instelknop was uitgetrokken.’

King keek snel even naar Michelle. ‘Is het merk van het horloge je opgevallen?’

Williams wierp hem een wat bevreemde blik toe. ‘Het merk?’

‘Het was een Zodiac: een cirkel met kruisdraden erdoorheen.’

Williams morste bijna koffie over zijn uniform. ‘Een Zodiac!’

King knikte. ‘En het was inderdaad een herenhorloge. Ik denk dat de moordenaar het om haar pols heeft gedaan.’

‘Een Zodiac,’ herhaalde Williams. ‘Wil je daarmee zeggen dat...?’

‘De oorspronkelijke Zodiac-moordenaar was actief in 1968 en 1969, in de baai van San Francisco,’ zei King. ‘Ik denk dat die inmiddels wel een beetje te oud is voor dit soort dingen, maar er zijn minstens twee gevallen geweest van *copycat*-moorden, waarbij de moordenaars de Zodiac-moordenaar probeerden na te doen: de een in New York en de ander in de Japanse stad Kobe. De Zodiac-moordenaar uit San Francisco droeg een zwarte beulskap met een logo met twee kruisdraden in een cirkel erop, hetzelfde symbool als op het Zodiac-horloge. Hij heeft ook een horloge achtergelaten op zijn laatste slachtoffer, een taxichauffeur als ik me niet vergis, al was dat geen Zodiac. De man die verdacht werd van de moorden in San Francisco had echter wél een Zodiac-horloge in zijn bezit. Er wordt vermoed dat hij daar het idee van het logo met die kruisdraden in een cirkel vandaan had: het logo dat hij op zijn kap had staan en waaraan hij zijn bijnaam te danken had. De zaak is nooit opgelost.’

Williams zat nu voorovergebogen in zijn stoel en keek heel ongegrust. ‘Hoor eens, dit is allemaal speculatie. En ik wil niet dat hier ook maar iets over uitlekt.’

Michelle keek snel even naar haar partner. ‘Sean, denk je echt dat we hier met een *copycat*-moordenaar te maken hebben?’

King haalde zijn schouders op. ‘Als er al twee mensen het origineel hebben geïmiteerd, waarom zou het daar dan bij blijven? De Zodiac-moordenaar uit San Francisco stuurde codeberichten aan de kranten – en na verloop van tijd wisten ze die code te kraken. De gecodeerde brieven brachten aan het licht dat de moordenaar werd geïnspireerd door een kort verhaal dat *The Most Dangerous Game* heette, oftewel “Het allergevaarlijkste spel”. Het is een verhaal over jagen op mensen.’

‘Een spel over jagen op mensen?’ zei Michelle langzaam.

‘Had een van de lijken in de auto een horloge om?’ vroeg King. Williams’ gezicht betrok. ‘Wacht eens even, Sean, zoals ik net al zei, gaat het hier om twee volkomen verschillende zaken. Die tieners zijn vermoord met een jachtgeweer – en, tja, ik weet nog steeds niet hoe die onbekende vrouw om het leven is gebracht, maar het was in elk geval niet met een schot hagel.’

‘Maar hoe zit het nou met die horloges?’

‘Oké, ze hadden allebei een horloge om. En wat dan nog? Dat is toch geen misdrijf?’

‘En je hebt niet gezien of een van die horloges een Zodiac was?’

‘Nee, dat heb ik niet gezien, maar dat was me bij die onbekende vrouw ook niet opgevallen.’ Hij zweeg even en dacht duidelijk ergens over na. ‘Hoewel Steve Canneys arm wel min of meer tegen het dashboard aan leek te liggen.’

‘Alsof die met opzet omhoog werd gehouden, bedoel je?’

‘Zou kunnen,’ zei Williams behoedzaam. ‘Maar Steve heeft een schot hagel recht in zijn gezicht gekregen. Ik heb geen idee hoe ver hij daardoor naar achteren is gesmeten.’

‘Liepen die horloges nog?’

‘Nee.’

‘Hoe laat was het op het horloge van Janice?’

‘Twee uur.’

‘Twee uur precies?’

‘Volgens mij wel, ja.’

‘En op het horloge van Steve?’

Williams pakte zijn notitieboekje en sloeg een paar bladzijden om totdat hij het had gevonden.

‘Drie uur,’ zei hij nerveus.

‘Is zijn horloge getroffen door de hagelkorrels?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Williams. ‘Maar ik denk dat Sylvia ons dat wel kan vertellen.’

‘En het horloge van het meisje?’

‘Dat is geraakt door een stukje glas uit de voorruit.’

‘Maar toch stond haar horloge op twee uur en dat van Canney op drie uur,’ zei Michelle. ‘Als het horloge van dat meisje is blijven stilstaan om twee uur, toen ze met een jachtgeweer werd doodgeschoten, hoe kan het dan dat het horloge van die jongen precies om drie uur is blijven stilstaan zonder dat het door iets is geraakt?’

Williams gaf zich echter nog niet gewonnen. ‘Hoor eens, behalve dan dat gedoe met die horloges, wat ik eigenlijk helemaal niet zo overtuigend vind, zie ik nog steeds geen enkel verband tussen deze twee zaken.’

Michelle schudde haar hoofd. ‘De eerste moord was nummer één, de moord op Janice Pembroke was nummer twee en die op Steve Canney was nummer drie. Dat kan geen toeval zijn.’

‘Je moet echt even kijken of Steve Canney en Janice Pembroke Zodiac-horloges omhadden,’ zei King met een dringende klank in zijn stem.

Williams pakte zijn mobieltje en belde de ouders van Steve en Janice. Toen hij klaar was, had hij een wat verwarde blik in zijn ogen. ‘Het waren geen van beide Zodiacs. Het horloge dat Janice omhad, was van haarzelf, maar de vader van Steve zei dat zijn zoon geen horloge had.’

King fronste zijn wenkbrauwen. ‘Het horloge dat Steve om zijn pols had, was dus geen Zodiac-horloge, maar het is hem misschien wél omgedaan door de moordenaar, net zoals dat waarschijnlijk bij de eerste moord het geval was. Voor zover ik me kan herinneren heeft de Zodiac-moordenaar ook een vriend stelletje vermoord. De meeste of misschien zelfs wel alle moorden die hij heeft gepleegd, vonden plaats bij open water of plekken die naar water waren genoemd.’

‘Het klif waarop Steve en Janice zijn vermoord, keek uit op Cardinal Lake,’ gaf Williams met duidelijke tegenzin toe.

‘En de onbekende vrouw lag niet ver van het meer,’ zei Michelle. ‘Je hoeft daar alleen maar even de heuvel over te steken om bij een baai te komen.’

‘Als ik jou was, Todd,’ zei King, ‘zou ik maar eens werk maken van de connectie met de Zodiac-moorden. De moordenaar moet dat horloge toch ergens vandaan hebben gehaald. En laat het horloge dat Canney omhad ook maar eens controleren. Daar zou ook wel eens iets merkwaardigs mee aan de hand kunnen zijn.’

Williams zat met gefronste wenkbrauwen naar zijn handen te turen. ‘Wat is er?’ vroeg Michelle.

‘We hebben een hondenhalsband op de vloer van Canneys auto gevonden. We gingen ervan uit dat die van Canney was, maar zijn vader vertelde me net dat ze geen hond hebben.’

‘Zou die van de familie Pembroke geweest kunnen zijn?’ vroeg King, maar Williams schudde zijn hoofd.

Ze zaten daar allemaal over te denken toen de telefoon van het kantoor ging. King liep de kamer in om op te nemen en kwam terug met een verheugde uitdrukking op zijn gezicht. ‘Dat was Harry Carrick, een gepensioneerd rechter van het hooggerechts-hof van Virginia die zich heeft gevestigd als plattelandsadvocaat. Hij heeft een cliënt die van een paar ernstige misdrijven wordt beschuldigd en hij heeft onze hulp nodig. Hij zei er niet bij om wie of wat het gaat.’

Williams stond op en schraapte zijn keel. ‘Mm-mm, het zal Junior Deaver wel zijn.’

‘Junior Deaver?’ vroeg King.

‘Ja. Hij heeft een paar klusjes gedaan voor de Battles. Dat valt buiten mijn jurisdictie. Hij zit op dit moment in de districtsgevangenis.’

‘Wat heeft hij gedaan?’ vroeg King.

‘Dat moet je Harry maar vragen.’ Hij liep naar de deur. ‘Ik haal de staatspolitie er ook bij. Daar hebben ze échte rechercheurs Moordzaken.’

‘Misschien moet je er ook maar eens over denken om de FBI erbij te halen,’ zei Michelle. ‘Als dit een seriemoordenaar is, kan het VICAP een profiel van hem maken.’ Die afkorting stond voor Violent Criminal Apprehension Program, het Programma voor de Arrestatie van Gewelddadige Criminelen.

‘Ik had nooit gedacht dat ik in Wrightsburg nog eens een VICAP-formulier zou moeten invullen.’

‘Ze hebben de procedure inmiddels heel wat eenvoudiger gemaakt,’ zei Michelle behulpzaam.

Nadat de sheriff was vertrokken, keek Michelle King eens aan. ‘Ik heb met hem te doen.’

‘We zullen hem zo veel mogelijk helpen.’

Ze leunde achterover. ‘Wie zijn Junior Deaver en de Battles?’

‘Junior is iemand die hier al zijn hele leven woont, maar dan wel aan de zelfkant. De Battles zijn heel anders. Ze zijn de rijkste familie in de wijde omtrek en zijn precies wat je van een goede, oude familie uit het zuiden van de Verenigde Staten zou verwachten.’

‘Wat wil je daar precies mee zeggen?’

‘Nou, dat ze, eh... charmant zijn, en grillig, en... je weet wel, een beetje excentriek.’

‘Gestoord dus?’

‘Nou...’

‘Elke familie is gestoord,’ zei Michelle. ‘Maar de ene familie laat dat wat duidelijker merken dan de andere.’

‘Ik denk dat je tot de conclusie zult komen dat de Battles in dat opzicht helemaal boven aan het klassement staan.’

•7•

Harry Lee Carrick woonde op een groot landgoed aan de oostelijke rand van Wrightsburg. Terwijl ze naar hem toe reden, bracht King Michelle op de hoogte van de achtergrond van deze tot advocaat geworden magistraat.

‘Hij is hier jaren geleden gevestigd geweest als advocaat. Daarna is hij rechter geworden bij de plaatselijke rechtbank, en vervolgens heeft hij twintig jaar als rechter bij het Hooggerechtshof gewerkt. Hij heeft me zelfs nog ingezworen als lid van de balie van Virginia. Zijn familie woont hier al driehonderd jaar. Hij is zelfs nog verre familie van generaal Robert E. Lee, de opperbevelhebber van de zuidelijke troepen tijdens de Burgeroorlog. Hij is nu in de zeventig, maar scherper van geest dan ooit. Nadat hij afscheid had genomen van de rechtbank is hij teruggekeerd naar Wrightsburg en heeft hij zich gevestigd op het landgoed van zijn familie.’ ‘Je zei dat Junior Deaver iemand van de zelfkant is?’

‘Laten we het er maar op houden dat hij zo nu en dan de wet heeft overtreden. Maar op een gegeven moment heeft hij schoon schip gemaakt en hij heeft al heel lang niet meer voor problemen gezorgd.’

‘Tot nu toe dan, zo te horen.’

Ze reden langs een paar smeedijzeren hekken met de letter ‘C’ erop.

Michelle keek naar het fraaie landgoed. ‘Mooi, hoor.’

‘Harry heeft niet slecht geboerd en hij komt uit een rijke familie.’

‘Getrouwd?’

‘Zijn vrouw is jong gestorven. Hij is nooit hertrouwd en heeft geen kinderen. Voor zover ik weet, is hij de laatste telg uit het geslacht Carrick.’

Tussen de hoge bomen door vingen ze een glimp op van een statig pand met witte zuilen ervoor. King maakte echter een bocht de andere kant op, reed een smal gravelweggetje op en bracht de wagen tot stilstand voor een klein huisje van witgeschilderd hout.

‘Wat is dit?’ vroeg Michelle.

‘Het luxeueze hoofdkantoor van de weledelgestrenge heer Harry Lee Carrick.’

Ze klopten aan en een prettig klinkende stem riep: ‘Kom maar binnen.’

De man stond op van zijn grote houten bureau en stak zijn hand uit. Harry Carrick was een slanke man van bijna een meter tachtig lang, met fraai zilverkleurig haar en een gebruinde huid. Hij ging gekleed in een sportieve grijze pantalon, een blauwe blazer, een wit overhemd en een witte das met rode strepen. Zijn ogen waren heel lichtblauw, en Michelle vond dat ze een prettig soort ondeugendheid uitstraalden. Zijn dichte wenkbrouwen hadden dezelfde kleur als zijn haar. Hij had een ferme handdruk en zijn melodieuze zuidelijke accent was zo zacht en soepel dat het je hetzelfde gevoel gaf als drie vingers van je meest geliefde drankje en een luie stoel om daarvan te genieten. Zijn energie en uitstraling waren die van een man die minstens twintig jaar jonger was. Kortom, hij was de Hollywood-versie van hoe een rechter eruit hoort te zien.

‘Ik begon me al af te vragen wanneer Sean nou eindelijk eens met je zou langskomen,’ zei Harry tegen Michelle, ‘en dus voelde ik me verplicht om zelf het initiatief te nemen.’

Hij ging hen voor naar een paar stoelen in een hoek van het kamertje. Het grootste deel van de wanden werd in beslag genomen door stevige boekenkasten. Het meubilair was zo te zien antiek en was duidelijk intensief gebruikt. Sigarenrook dreef in stapelwolkes door de lucht en op een tafeltje zag Michelle een oude Remington-typemachine, al stonden er op het van prachtig houtsnijwerk voorziene bureau ook een pc en een laserprinter.

‘Ik ben volledig gecapituleerd voor de efficiënte voorzieningen van de moderne tijd,’ zei Harry, die haar had zien rondkijken. ‘Ik

heb de computer tot het allerlaatste moment weten te weerstaan, maar toen dat echt niet meer vol te houden was, heb ik me er ook uit alle macht op gestort. De Remington bewaar ik voor brieven aan bepaalde oude vrienden, die het een grove schande zouden vinden om een briefje te ontvangen dat niet met een echte typemachine op van een monogram voorzien briefpapier is getypt. Eigenlijk geven ze veruit de voorkeur aan handgeschreven brieven, maar mijn handschrift wordt steeds onleesbaarder. Oud worden is afschuwelijk, maar het alternatief is nog erger. Ik zou iedereen aanraden om altijd jong en mooi te blijven, zoals jij, Michelle.’

Michelle glimlachte. Harry was inderdaad een echte heer, en nog een charmeur ook.

Voordat hij tussen hen in kwam zitten stond hij erop om thee voor hen te zetten, die hij serveerde in enigszins gehavende porseleinen kopjes met bijpassende schoteltjes.

‘Junior Deaver,’ zei King.

‘En de Battles,’ zei Harry.

‘Dat lijkt me een vreemd stel,’ merkte Michelle op.

‘Vreemder kan bijna niet,’ zei Harry instemmend. ‘Bobby Battle was briljant en keihard. Hij heeft fortuin gemaakt door zijn eigen inspanningen en denkwerk, en zijn vrouw Remmy is een geweldige dame, die trouwens al even onverzettelijk is als hij. Dat moet ook wel, als je met Bobby getrouwd bent.’

Michelle keek hem nieuwsgierig aan. ‘U zei “was”. Is Bobby Battle dan overleden?’

‘Nee, maar hij heeft kortgeleden een zware beroerte gehad, niet lang voor het incident waar Junior nu de schuld van krijgt, en het is nog onduidelijk in hoeverre hij er weer bovenop zal komen.’

‘Is dat het hele gezin: Bobby en Remmy?’ vroeg Michelle.

‘Nee, er is ook nog een zoon, Edward Lee Battle, al noemt iedereen hem Eddie. Hij is een jaar of veertig. Bobby heet voluit Robert E. Lee Battle. We zijn geen familie. Zijn achternaam is gewoon Battle, en ze hebben hem de voornamen “Robert E. Lee” gegeven, naar de opperbevelhebber van het zuidelijke leger tijdens de Burgeroorlog. Zoals je wel zult begrijpen komt dat hier in de omgeving veel voor. Ze hadden nog een zoon, Bobby junior, maar die is al als tiener aan kanker gestorven.’

‘En dan is Eddies vrouw Dorothea er ook nog. En Eddies jongere zus Savannah,’ zei King. ‘Die is net afgestudeerd, heb ik gehoord.’ ‘Eddie is een jaar of veertig, maar Savannah is net afgestudeerd?’ vroeg Michelle.

‘Nou, ze kwam als een verrassing, zou je kunnen zeggen. Remmy was al over de veertig toen Savannah geboren werd. Voor haar geboorte hebben Remmy en Bob een tijdje apart gewoond en het zag ernaar uit dat ze zouden scheiden.’

‘Wat was het probleem?’ vroeg King.

‘Remmy had hem betrapt met een andere vrouw, een hoertje. En het was niet de eerste keer ook. Bobby voelde zich sterk tot dergelijke types aangetrokken. In die tijd werd dat allemaal heel stilgehouden, natuurlijk. Ik dacht destijds echt dat dat de druppel zou zijn, maar ze hebben het uitgepraat en zijn met een schone lei opnieuw begonnen.’

‘Dat heb je soms als er een kindje op komst is,’ zei King.

‘Wonen ze allemaal onder één dak?’ vroeg Michelle.

Harry schudde zijn hoofd. ‘Bobby, Remmy en Savannah wonen in het grote huis. Eddie en Dorothea wonen daarnaast in het vroegere koetshuis. Er gaan geruchten dat Savannah weleens op zichzelf zou kunnen gaan wonen.’

‘Ik denk dat ze als ze is afgestudeerd wel een deel van haar erfenis uitbetaald zal krijgen,’ zei King.

‘En daar zit ze waarschijnlijk al jaren gretig op te wachten,’ zei Harry.

‘Ze kan zeker niet al te best met haar ouders overweg?’ vroeg Michelle.

‘Laten we het zo stellen: Bobby was als vader nauwelijks aanwezig en Remmy en zij zijn allebei sterke, onafhankelijke vrouwen, die het op maar weinig punten met elkaar eens zijn.’

‘Wat doen Eddie en Dorothea?’ vroeg Michelle.

‘Eddie is kunstenaar,’ zei Harry, ‘en daarnaast is hij iemand die zich enthousiast bezighoudt met het naspelen van scènes uit de Burgeroorlog. Dorothea heeft een eigen makelaardij en die loopt heel goed.’ Harry lachte Michelle ondeugend toe. ‘De mensen in de sociale omgeving van de familie Battle wisselen in een schrikbarend tempo van levenspartner, en zijn daarom vaak in de markt voor nieuwe en steeds luxueuzere huizen. Dat is heel goed voor

haar portemonnee, maar het zal haar soms wel zwaar vallen om niet te vergeten wie ook weer bij wie hoort.’

‘Het klinkt een beetje als *Peyton Place*,’ zei Michelle.

‘O, *Peyton Place* hebben we al lang geleden achter ons gelaten,’ zei Harry.

‘En dan komen we nu bij Junior,’ voegde King daaraan toe.

Harry zette zijn theekopje neer en pakte een dossiermap van zijn bureau. ‘Junior was bezig met een verbouwing voor de Battles, en wel in het bijkamertje naast Remmy’s slaapkamer, waar ze haar kleren bewaart. Hij is goed. Hij heeft ook weleens een klusje voor mij gedaan, en voor een heleboel andere mensen hier in de omgeving.’

‘En het misdrijf waarvan hij wordt beschuldigd?’ vroeg King.

‘Diefstal. Er zat een verborgen kast in dat kamertje, waar ze haar sieraden, contant geld en andere waardevolle spullen bewaarde. Die is opengebroken en leeggehaald. En de geheime la in Bobby’s kledingkast is eveneens opengebroken. Al met al was het iets van tweehonderdduizend dollar, heb ik begrepen, en helaas zat Remmy’s trouwring er ook bij.’ Terwijl hij naar het dossier tuurde, voegde Harry daaraan toe: ‘En niets is zo gevaarlijk als een vrouw die van haar trouwring is beroofd.’

‘Wordt Junior verdacht omdat hij daar aan het werk was?’ vroeg Michelle.

‘Nou, er is wel enig bewijs dat tegen hem pleit.’

‘Zoals?’ vroeg King.

Harry telde de punten een voor een af op zijn vingers. ‘De inbreker is het huis binnengedrongen door een raam op de tweede verdieping. Het raam is geforceerd en de koevoet waarmee dat is gedaan, heeft een afdruk achtergelaten in het hout, plus een stukje metaal dat bleek te passen in een koevoet die het eigendom was van Junior. Junior heeft ook een ladder die hoog genoeg is om bij dat raam te komen. Bovendien zijn er glassplinters aangetroffen in zijn broekomslagen. Ze kunnen niet aantonen dat die afkomstig zijn uit het venster in het huis van de familie Battle, maar het is wel getint glas van precies dezelfde kleur.’

‘Je zei net dat het raam was geforceerd,’ zei King. ‘Waar komt dat glas dan vandaan?’

‘Een deel van de ruit is gebroken toen het venster werd gefor-

ceerd. Ik neem aan dat de theorie luidt dat die scherven in zijn broekomslagen terecht zijn gekomen toen hij door de opening kroop. Verder zijn er op de hardhouten vloer van Remmy's slaapkamer nog schoenafdrukken aangetroffen die overeenkomen met de zolen van een paar schoenen dat bij Junior thuis is aangetroffen. Er is wat bouw materiaal gevonden op de vloer van Remmy's kledingkast. Cement en zaagsel. Precies wat Junior als bouwvakker allemaal aan zijn schoenen gehad zou kunnen hebben. Er is ook wat aarde gevonden die van hetzelfde soort blijkt te zijn als de aarde rondom Juniors huis. Soortgelijk bewijsmateriaal is aangetroffen in Bobby's slaapkamer en kledingkast.'

'Dus ze hadden aparte slaapkamers?' vroeg Michelle.

Harry trok één enkele dichte wenkbrauw op. 'Inderdaad, en dat is ongetwijfeld iets wat Remmy liever privé had willen houden.'

'Dat is allemaal belastend, maar het vormt geen direct bewijs,' zei King.

'Nou, er is nog een bewijsstuk, of liever gezegd, er zijn er twee: een handschoenafdruk en een vingerafdruk, die allebei overeenkomen met die van Junior.'

'Een handschoenafdruk?' vroeg Michelle.

'Het was een leren handschoen,' zei Harry, 'en leer heeft een duidelijk lijnenpatroon, net als een vingerafdruk. Schijnt het.'

'Maar als hij handschoenen aanhad, hoe heeft hij dan een vingerafdruk kunnen achterlaten?' vroeg King.

'Waarschijnlijk zat er een gat in een van de vingers. En Junior heeft zo'n handschoen in huis.'

King staarde Harry aan. 'Wat heeft Junior daarover te zeggen?'

'Junior houdt bij hoog en bij laag vol dat hij onschuldig is. Hij heeft laat doorgewerkt in een huis dat hij aan het bouwen is in Albemarle County, in zijn eentje. Hij heeft niemand gezien en niemand heeft hem gezien. Dus naar een alibi kan hij fluiten.'

'Wanneer is de inbraak ontdekt?' vroeg King.

'Remmy heeft het rond vijven 's ochtends opgemerkt, toen ze terugkwam uit het ziekenhuis. Ze was de vorige ochtend om een uur of acht nog in haar slaapkamer geweest en er zijn mensen tot elf uur 's avonds in huis geweest, dus het misdrijf heeft vermoedelijk tussen twaalf en vier uur 's nachts plaatsgevonden.'

'En dat valt dus duidelijk binnen de uren waarop Junior volgens

zijn eigen verklaring alleen in dat huis aan het werk is geweest.’
‘En toch,’ zei Michelle, ‘denkt u dat hij onschuldig is? Ondanks al dat bewijsmateriaal?’

Harry keek haar recht in de ogen. ‘Ik heb wel eerder mensen verdedigd die schuldig waren; dat hoort nou eenmaal bij dit beroep. Als rechter heb ik soms schuldigen vrijuit zien gaan en onschuldigen achter slot en grendel zien verdwijnen, en in de meeste gevallen kon ik daar helemaal niets tegen doen. Maar in het geval van Junior ben ik er volkomen van overtuigd dat hij dit misdrijf niet heeft gepleegd, en wel om een eenvoudige reden: die kerel heeft net zo weinig idee wat hij moet beginnen met honderdduizend dollar in contanten, effecten aan toonder en juwelen als ik zou weten hoe ik me in een vrouwen vier met stuurman naar een olympische medaille moest roeien.’

Michelle keek verbaasd op, want in haar studietijd was dat precies wat zij wél had gedaan.

‘Ja, meid,’ zei Harry verontschuldigend. ‘Ik heb je even nagetrokken. Ik hoop dat je dat niet erg vindt.’ Hij gaf haar een zacht klopje op haar hand en ging verder: ‘Dat Junior een incompetent dief is, staat wel vast. Om maar eens iets te noemen: jaren geleden heeft hij een paar accu’s uit een plaatselijke garage gestolen. Maar toen hij naar dezelfde garage ging om zijn eigen auto te laten repareren, liet hij diezelfde accu’s in de achterbak staan. Die blunder heeft hem zes maanden cel gekost en toont duidelijk aan dat hij een heel onhandige boef is.’

‘Nou, misschien is hij in de loop der jaren beter geworden,’ zei King. ‘Hij heeft nog nooit zo goed geboerd als tegenwoordig met de aannemerij. Zijn vrouw verdient ook goed. Ze zijn een nieuw huis aan het bouwen. Waarom zou hij bij de familie Battle inbreken?’

‘Misschien had hij wat extra geld nodig voor dat nieuwe huis, maar als hij het niet heeft gedaan, dan doet iemand flink zijn best om hem te laten opdraaien voor iets wat hij niet heeft gedaan,’ zei King. ‘En waarom zou iemand die moeite nemen?’

Op die vraag was Harry duidelijk voorbereid. ‘Junior was daar met een klus bezig, dus hij zou onmiddellijk verdacht worden. De dader zou zijn gereedschap, schoenen, broek en handschoenen uit zijn woonwagen hebben kunnen halen. Dat ding staat op een heel afgelegen plek en vaak is er niemand thuis.’ Na een korte stilte

voegde hij daaraan toe: ‘Maar die vingerafdruk zit me niet lekker. Er is veel ervaring voor nodig om zoiets na te maken.’

‘Hoe ziet zijn gezin eruit?’ vroeg Michelle.

‘Drie kinderen. De oudste is een jaar of twaalf. Hij is getrouwd met Lulu Oxley.’

‘Lulu Oxley?’ vroeg Michelle.

‘De manager van een nachtclub die Aphrodisiac heet. Ze heeft me verteld dat ze tegenwoordig mede-eigenaar is.’

‘Dat meent u niet,’ zei Michelle. ‘De Aphrodisiac heet die?’

‘Ik heb gehoord dat het er binnen eigenlijk heel mooi is – je weet wel, niet alleen maar een ordinaire bar met topless danseressen,’ zei Harry snel. ‘Al ben ik er natuurlijk nooit geweest.’

‘Dat is zo,’ zei King.

Michelle keek hem eens aan. ‘Ga me nou alsjeblieft niet vertellen dat jij daar wél bent geweest.’

Hij aarzelde, keek nogal ongemakkelijk en zei toen: ‘Eén keertje maar. Een vrijgezellenfeestje, voor een vriend.’

‘Ja ja,’ zei Michelle.

King ging op het puntje van zijn stoel zitten en leunde naar voren. ‘Goed, misschien was Junior niet het brein achter deze inbraak, maar als dat nou iemand anders is geweest, iemand die wist dat Junior het huis van de familie Battle in en uit kon lopen en die hem heeft gevraagd die inbraak te plegen? Het bewijsmateriaal is behoorlijk belastend, Harry.’

Harry liet zich niet uit het veld slaan. ‘Er is inderdaad een hoop bewijsmateriaal dat tegen hem pleit. Veel te veel zelfs!’

‘Goed, wat wil je ons laten doen?’

‘Ik wil dat jullie met Junior gaan praten, luisteren naar wat hij te zeggen heeft en ook eens bij de familie Battle langsgaan.’

‘Goed, maar stel nou dat we alles natrekken en dat het allemaal blijkt te kloppen?’

‘Dan ga ik weleens met Junior praten. Als hij dan nog steeds volhoudt dat hij onschuldig is, heb ik geen andere keus dan hem dat voor de rechter te laten verklaren. Maar als het OM een deal voorstelt waarbij hij strafvermindering krijgt als hij schuld bekent, dan zal ik het er wel met hem over hebben. Hij heeft al eerder in de gevangenis gezeten en hij heeft helemaal geen zin om dat nog eens te moeten doormaken.’

Hij overhandigde King een dossier met alle gegevens. De twee mannen drukten elkaar de hand en daarna draaide Harry zich naar Michelle en pakte haar hand vast. ‘En ik moet zeggen dat het me elke prijs die jullie maar kunnen rekenen meer dan waard was om eindelijk deze charmante jonge vrouw eens te ontmoeten.’

‘Straks ga ik nog blozen, Harry.’

‘Dat beschouw ik als een groot compliment.’

Toen ze naar buiten liepen, zei Michelle: ‘Wat een aardige man.’

‘Mooi, want deze ontmoeting zou weleens het enige kunnen zijn wat al dit gedoe gaat opleveren.’

Zijn mobieltje begon te piepen.

Even later verbrak hij de verbinding.

‘Dat was Todd,’ zei hij. ‘Kom mee.’

‘Waarnaartoe?’ vroeg Michelle.

‘Een heel leuke club die “het lijkenhuis” heet.’

• 8 •

De lichtblauwe Volkswagen uit 1969 reed met pruttelende motor over een van de wegen naar het centrum van Wrightsburg. De man aan het stuur had een spijkerbroek, een wit overhemd en een paar lage schoenen aan, en had bovendien ook nog eens een honkbalpetje diep over zijn voorhoofd getrokken en een donkere zonnebril opgezet. Eigenlijk wist hij best dat dat waarschijnlijk helemaal niet nodig was. De meeste mensen waren zo in zichzelf verdiept dat ze geen zinnig woord wisten te zeggen over het uiterlijk van iemand die ze nog geen tien seconden geleden hadden gezien.

Op de andere rijbaan kwam hem een Lexus cabrio tegemoet. Terwijl Sean King en Michelle Maxwell langs hem heen reden op weg naar het lijkenhuis, keurde de man hun geen blik waardig. Hij bleef rustig doorrijden in het oude Volkswagentje, dat al meer dan driehonderdduizend kilometer op de teller had staan. Het was kanariegeel van de lopende band gekomen en sinds het gestolen was, had het vele verschillende kleuren gehad en minstens tien

verschillende nummerborden. In de loop van al die gedaanteverwisselingen was het chassisnummer ook nog eens heel deskundig veranderd. Net als een geweer waarvan het registratienummer is weggeveild, was de wagen daardoor nauwelijks meer te traceren. Geweldig vond hij dat.

Tijdens zijn orgiën van bloedvergieten, waarbij hij al moordend van de ene oeaankust naar de andere was gereden en waarvoor hij uiteindelijk ter dood veroordeeld en geëxecuteerd was, had de beruchte seriemoordenaar Theodore ‘Ted’ Bundy eveneens een voorliefde voor Volkswagen Kevers ontwikkeld. Hij had het naderhand vaak gehad over de hoeveelheid lading die hij in het wagentje kon vervoeren als hij de achterbank eruit had gehaald, en met het woord ‘lading’ bedoelde hij dan levende vrouwen. Hij was ook zeer lovend geweest over het ongelooflijk lage benzineverbruik. Op één tank kon hij een complete slachtpartij aanrichten en ervandoor gaan.

De man sloeg rechts af en bracht de wagen tot stilstand op het parkeerterrein van het chique overdekte winkelcentrum waar de meeste inwoners van het kleine, maar zeer welvarende Wrightsburg hun boodschappen deden. Er werd wel gezegd dat Bundy en andere seriemoordenaars van zijn slag vierentwintig uur per etmaal bezig waren met het beramen van hun volgende moord. Voor mensen zoals zij moest dat niet moeilijk zijn. Bundy had naar verluidt een IQ van meer dan 120 gehad en de man aan het stuur van de Volkswagen had een IQ van boven de 160. Hij was lid van Mensa, elke zondag wist hij het cryptogram in de *New York Times* met verbazingwekkend weinig moeite op te lossen, en in sommige quizprogramma’s zou hij zonder veel moeite een fortuin kunnen verdienen.

Om passende slachtoffers te vinden hoefde je echter geen genie te zijn. Ze waren overal, en om redenen die voor veel mensen niet voor de hand lagen maar die voor hem glashelder waren, was dat tegenwoordig nog een heel stuk makkelijker dan in de tijd van Bundy.

Hij keek toe hoe het bejaarde echtpaar moeizaam de supermarkt uit sjokte en voorzichtig in hun Mercedes stationcar ging zitten. Hij noteerde het nummerbord. Dat zou hij later intikken op internet om hun adres te achterhalen. Ze deden zelf hun boodschap-

pen, dus waarschijnlijk hadden ze geen inwonende hulp en geen kinderen in de nabije omgeving. Het was een betrekkelijk nieuwe auto, dus ze waren niet afhankelijk van de bijstand. De man had een petje op met het logo van de plaatselijke countryclub. Dat was een andere potentiële goudmijn aan informatie waar hij later misschien nog gebruik van zou maken.

Hij leunde achterover en wachtte geduldig op de volgende. Er zouden zeker nog meer mogelijke doelwitten uit dit drukke winkelcentrum komen. Hij kon hier alles uitkiezen wat hij maar wilde, zonder zelfs maar één keer zijn portefeuille te hoeven trekken.

Een paar minuten later kwam een aantrekkelijke vrouw van in de dertig met een grote tas in de hand een drogisterij uit. Zijn moordantennes begonnen te trillen van belangstelling en met zijn blik bleef hij haar aandachtig volgen. De vrouw bleef staan bij de geldautomaat naast de drogisterij, nam wat geld op en deed toen iets wat als een doodzonde voor de nieuwe eeuw bekend had moeten staan: ze gooide het bonnetje in de prullenbak. Daarna stapte ze in een felrode Chrysler Sebring cabrio met een nummerbord waarvoor ze flink veel extra had moeten betalen. Het bestond alleen maar uit de letters DEH JD.

Die eerste drie zouden haar initialen wel zijn, en JD stond natuurlijk voor 'Juris Doctor', oftewel doctor in de rechten. Haar kleding maakte duidelijk dat ze veel waarde hechtte aan een goedverzorgd uiterlijk. Haar armen, gezicht en benen waren diep gebruind. Als ze als advocaat werkte, was ze waarschijnlijk net terug van vakantie, en anders was ze de afgelopen winter regelmatig onder de zonnebank geweest. Ze zag er heel fit uit. Vooral haar kuiten waren goed ontwikkeld. Waarschijnlijk ging ze regelmatig sporten, en misschien zelfs wel joggen in het bos hier in de omgeving. Toen ze de auto instapte, waren zijn ogen strak gericht op het gouden kettinkje dat hij om haar linkerenkel zag hangen. Intrigerend vond hij dat.

Ze had een bumpersticker van de Amerikaanse Orde van Advocaten die van dit jaar was, dus de kans was groot dat ze op dit moment inderdaad werkzaam was als advocaat. En ze was single, want ze droeg geen trouwring. Naast de bumpersticker zag hij een parkeervergunning voor een heel dure, speciaal beveiligde

woonwijk drie kilometer verderop. Hij knikte goedkeurend. Nuttig toch, die bumperstickers.

Hij parkeerde, stapte de auto uit, liep naar de prullenbak en terwijl hij daar zeer nadrukkelijk iets in gooide, viste hij in dezelfde beweging het bonnetje van de geldautomaat eruit. De vrouw had echt beter moeten weten. Ze had net zo goed haar belastingaangifte erin kunnen gooien. Ze was nu naakt, volledig open voor alle onderzoek dat hij maar wilde doen.

Toen hij weer bij zijn auto was, keek hij naar de naam op de rekening: D. Hinson. Hij zou haar later wel opzoeken in het telefoonboek. Ze zou ook wel in de gouden gids staan, dus dan wist hij meteen bij welk advocatenkantoor ze werkte. Dat gaf hem twee potentiële doelwitten. De banken lieten tegenwoordig bepaalde nummers weg van de bonnetjes, omdat ze wisten dat hun klanten zo dom waren om die weg te gooien op plekken waar mensen als hij ze makkelijk konden vinden. Maar hij was niet op haar geld uit. Hij was geïnteresseerd in iets veel persoonlijkers.

Hij genoot weer van de warme zon. Wat een fijne dag was dit aan het worden! Hij liet zich een beetje achteroverzakken in zijn stoel en ging pas weer rechtop zitten toen rechts van hem een voetbalmoeder kruidenierswaren in de achterbak van haar bestelwagentje begon te laden. Dat ze een voetbalmoeder was, was niet iets wat hij zelf had geraden: ze had een T-shirt aan met het opschrift SOCCER MOM. Op de achterbank van haar auto zat een peuter en een groene bumpersticker maakte aan de wereld bekend dat de vrouw de moeder was van een leerling die dit jaar heel goede cijfers had gehaald aan de Wrightsburg Middle School.

Goed om te weten, dacht hij: een zevende- of achtstegroeper en een peuter. Hij reed naar de parkeerplek naast het bestelwagentje en ging daar zitten wachten. De vrouw bracht het karretje terug naar de voorgevel van het winkelcentrum, zodat het kind volkomen onbewaakt achterbleef.

Hij stapte uit de Volkswagen, boog zich door het open raampje van het linkerportier en lachte naar de peuter, die vrolijk teruglachte. Het was een rommeltje in het bestelwagentje, en waarschijnlijk zou het bij de vrouw thuis al even rommelig zijn. Als ze al een alarmsysteem hadden, werd dat vermoedelijk nooit aanzet. Waarschijnlijk vergaten ze ook alle deuren en ramen op slot

te doen. Volgens hem was het een wonder dat de misdaadcijfers op het platteland niet een stuk hoger lagen, met al die miljoenen idioten als zij die doof en blind door het leven struikelden.

Op de achterbank lag een algebraboek. Dat zou wel van het schoolkind zijn. Daarnaast lag een plaatjesboek, dus er was op zijn minst nog een derde kind. Die gevolgtrekking werd bevestigd door de aanwezigheid van een paar tennisschoenen met grasvlekken erop in de voetenruimte tussen de voorstoelen en de achterbank. Zo te zien behoorden ze toe aan een jongetje van een jaar of zes.

Hij keek snel even op de achterbank. Daar lag het: een aflevering van het tijdschrift *People*. Hij keek op. De vrouw had het boodschappenwagentje weer in de rij geduwd en stond nu te praten met iemand die net de winkel uit was gekomen. Hij stak zijn arm in de auto en trok het tijdschrift naar zich toe. Op het etiket stonden haar naam en adres. Haar telefoonnummer had hij al, want ze was zo vriendelijk geweest om dat op het TE KOOP-bordje te zetten dat ze voor een zijraampje had hangen.

Nog eens bingo. Haar autosleutels zaten nog in het startslot, en ze hingen aan een sleutelbos met nog wat andere sleutels. Hij klemde een stukje stopverf om de sleutels die het meest op huissleutels leken en maakte er snel afdrukken van. Je kwam een stuk eenvoudiger bij de mensen binnen als je niets hoefde open te breken.

En een laatste schot in de roos: haar mobiele telefoon zat nog in de handsfreeset. Hij keek op. Ze stond nog steeds druk te kleppen. Als hij had gewild, had hij het kind kunnen vermoorden, al haar boodschappen kunnen stelen en de auto in brand kunnen steken, en dat domme wijf zou niets in de gaten hebben gehad voordat de vlammen hoog oplaaiden en iemand het op een gillen zette. Snel keek hij even om zich heen. De mensen waren veel te zeer verdiept in hun eigen levens om hem op te merken.

Hij griste de telefoon weg, drukte op de knop van het hoofdscherm en zag haar mobiele nummer in beeld verschijnen. Daarna bracht hij haar telefoonboek op het beeldschermpje, pakte een digitale camera zo groot als zijn middelvinger uit zijn zak en begon foto's te maken van het ene scherm na het andere, totdat hij over alle namen en telefoonnummers beschikte die er maar in stonden. Daarna hing hij de telefoon weer terug, zwaaide even naar de peuter en ging weer in zijn eigen auto zitten.

Hij keek de lijst eens door. Hij kende nu haar naam en adres, en hij wist dat ze getrouwd was en minstens drie kinderen had. De naam bij haar e-mailadres luidde Jean en Harold Robinson. Hij beschikte inmiddels ook over haar telefoonnummer thuis, haar mobiele nummer en de namen en telefoonnummers van een heel stel anderen die belangrijk voor haar waren. En hij had afdrukken van haar huissleutels. Zij en dat leuke gezinnetje van haar zijn nu van mij.

De vrouw liep terug naar haar bestelwagen, ging aan het stuur zitten en reed weg. Hij keek toe terwijl ze met hoge snelheid het parkeerterrein af reed, zonder zich ervan bewust te zijn dat hij binnen een paar minuten een van haar intimi was geworden. Hij wuifde naar de argeloze voetbalmoeder. Als je buitengewoon veel pech hebt, zie ik je nog weleens.

Hij keek op zijn horloge: drie potentiële slachtoffers in nog geen twintig minuten. Hij ademde de frisse lucht van het welvarende Wrightsburg in, een stadje waar binnen zeer korte tijd drie moorden waren gepleegd.

En hij was nog maar net begonnen.

•9•

Het mortuarium van Wrightsburg was gevestigd aan een stille, met bomen omzoomde straat ongeveer drie kilometer van het centrum. Het was ondergebracht in een deel van een klein, uit baksteen en glas opgetrokken gebouw zonder verdiepingen, met een routinematig aangelegde tuin eromheen, die na al de regen van de afgelopen tijd volop in bloei stond. Het had bijna elk soort bedrijf kunnen huisvesten. Toevallige voorbijgangers zouden zeker niet in de gaten hebben dat dit een plek was waar lijken heen werden gebracht om opengesneden en onderzocht te worden, zodat kon worden vastgesteld waaraan ze waren overleden. Op de parkeerplaats vlak naast het lijkenhuis stond een bordje waarop te lezen viel dat dokter Sylvia Diaz hier ook praktijk hield als huisarts.

Kings Lexus draaide het parkeerterrein op en Michelle en hij stap-

ten uit. Een ogenblik later kwam er een politiewagen naast hen tot stilstand, en weer even later hees Todd Williams daar moeizaam zijn grote lijf uit. Hij keek bepaald niet vrolijk terwijl hij zijn overhemd in zijn broek propte en zijn pistool recht hing.

‘Laten we maar zorgen dat we dit snel achter de rug hebben,’ gromde hij voordat hij voor hen uit het gebouw binnenstormde.

‘Wat is er met hem aan de hand?’ vroeg Michelle.

‘Volgens mij houdt hij er niet van om naar lijken te kijken.’

Bij de balie vroegen ze naar Sylvia Diaz. De receptioniste belde en even later verscheen er een slanke man met een bril op. Hij was eind twintig of begin dertig, had een sikje en ging gekleed in een witte jas en een witte broek. Hij stelde zich voor als Kyle Montgomery, de assistent van Sylvia.

‘Ze is bijna klaar,’ zei hij met vlakke stem, al werden zijn ogen wel wat groter toen hij Michelle zag. ‘Ze zei dat ik u vast naar haar kamer moest brengen.’

‘Hoe lang werkt u hier al?’ vroeg King.

Kyle keek hem argwanend aan. ‘Wat maakt dat nou uit?’

‘Gewoon een vraag.’

‘Ik ben nogal op mijn privacy gesteld,’ zei Kyle.

‘Volgens mij heb je aan de universiteit van Virginia gestudeerd,’ zei Michelle. ‘Wat een geweldige opleiding is dat.’ En terwijl ze hem vriendelijk toelachte, ging ze wat dichterbij hem staan. King keek geamuseerd toe hoe zijn partner haar vrouwelijke charmes in de strijd wierp om wat informatie uit Kyle los te krijgen. Ze gebruikte die tactiek niet vaak, maar King wist dat die heel effectief kon zijn. Kyle had waarschijnlijk niets belangrijks te onthullen, maar het kon nooit kwaad om over iedereen die bij een onderzoek betrokken was wat informatie te hebben.

Kyle lachte terug en richtte al zijn aandacht op de mooie vrouw die hem zo vriendelijk toesprak. ‘Ik was een van de besten van mijn jaar,’ zei hij gewichtig. ‘Ik wilde hier in de buurt blijven, en dus heb ik een paar jaar in het academisch ziekenhuis gewerkt en mijn diploma pathologische anatomie gehaald. Maar ik ben ontslagen bij een oncologiepraktijk en de rekeningen bleven maar binnenkomen. Toen kwam deze baan vrij, en voilà, daar ben ik dan: een mortuariumassistent. Dank u wel, God,’ voegde hij er sarcastisch aan toe.

‘Je moet een heel speciaal soort mens zijn om dit soort werk te kunnen doen,’ zei Michelle.

‘Inderdaad,’ zei Kyle parmantig. ‘Maar ik ben ook de doktersassistent van de huisartsenpraktijk van dokter Diaz, hiernaast. Ze is nu een paar patiënten aan het behandelen. Ze heeft me voor beide banen tegelijk ingehuurd. Het is een beetje jongleren soms, tussen de ene baan en de andere, maar in elk geval kun je makkelijk van de ene praktijk in de andere komen. En zo heel veel sterfgevallen waarbij een lijkschouwing noodzakelijk is hebben we hier nou ook weer niet. Al zou daar nu weleens verandering in kunnen komen, hè? Het wordt ineens behoorlijk druk. Wrightsburg begint echt volwassen te worden.’ Kyle begon nu zelfs te glimlachen.

Terwijl ze achter hem aan liepen, keken Michelle, King en Williams elkaar verbaasd aan.

Sylvia’s kantoor was precies zoals Michelle het zich had voorgesteld: heel keurig en ordelijk, maar, voor zover dat in een lijkenhuis mogelijk was, ook smaakvol ingericht, met hier en daar een paar warme vrouwelijke accenten om de kille, antiseptische sfeer te verdrijven die in de rest van het gebouw zo overheersend was. Aan een kapstok naast de deur hingen een damesjas, een grote tas en een hoed. Op de vloer naast de kapstok stond een paar nette schoenen. ‘Ze is heel nauwgezet.’

Michelle keek op en zag dat Kyle haar toelachte. ‘Het kantoor in de huisartsenpraktijk ziet er al net zo uit. En de dokter houdt er niet van als we met onze gewone kleren aan de ruimte voor de lijkschouwingen binnenlopen, zelfs al is het daar beslist niet steriel. Tamelijk smerig zelfs. We hebben een kleedkamer waar we operatiekamerpakken aantrekken en chirurgische mondkapjes voor doen, maar soms denk ik dat ze zich nog liever hier al zou omkleden, zo bang is ze dat ze een of ander bewijsstuk bederft. Zonde van je leven, lijkt me.’

‘Ik vind het eigenlijk wel prettig om te horen dat er nog zulke toegewijde mensen zijn,’ zei King stijfjes.

Terwijl Kyle in de deuropening op zijn chef bleef staan wachten, keek Michelle de rest van de kamer rond. Op de plank achter Sylvia’s bureau stonden verschillende foto’s van een man alleen of samen met Sylvia. Ze pakte er een op en liet hem met een vragend gezicht aan King zien.

‘Dat is George Diaz, haar overleden man.’

‘Ze heeft zijn foto’s nog steeds in haar werkkamer staan?’

‘Ze zal wel veel van hem gehouden hebben.’

‘Hoe komt het dan dat jullie niet meer met elkaar gaan? Konden jullie niet met elkaar overweg?’ vroeg ze met een speelse ondertoon in haar stem.

‘Je bent mijn zakenpartner, niet mijn psycholoog.’

Vrijwel onmiddellijk nadat Michelle de foto had teruggezet, verscheen Sylvia in de deuropening.

‘Dank je wel, Kyle,’ zei ze kortaf.

‘Goed,’ zei de jongeman, en met een arrogante grijns op zijn gezicht liep hij weg.

‘Is die assistent van je nou een beetje vijandig of ligt dat aan ons?’ vroeg sheriff Williams.

Sylvia trok haar laboratoriumjas uit en hing die aan een haakje aan de deur. Michelle nam even de tijd om de andere vrouw goed op te nemen. Ze was iets kleiner dan gemiddeld en ging gekleed in een zwarte broek en een witlinnen bloesje. Ze droeg geen sieraden, maar dat kwam vermoedelijk vanwege haar werk. Het zou waarschijnlijk niet de bedoeling zijn dat er een ring of oorbel in de opengesneden buik van een lijk terecht kwam. Haar huid was gaaf en soepel, en er zaten wat sproeten rondom haar kaak. Haar rode haar was in een knotje gebonden, zodat haar volmaakt gevormde oren en lange slanke hals goed te zien waren. Haar voorhoofd was gefronst en ze had een verstrooide blik in haar ogen toen ze aan haar bureau ging zitten.

‘Kyle is net dertig geworden en wil hier eigenlijk niet zijn.’

‘Het zal wel niet eenvoudig zijn om vrouwen op te pikken in een bar met het openingszinnetje “Heb je soms zin om een paar leuke lijkjes te bekijken?”’ zei Michelle.

‘Ik denk dat Kyle ervan droomt om in een wereldberoemde rockband te spelen,’ zei Sylvia.

‘Net als twintig miljoen andere jongens,’ zei King. ‘Daar kan hij zich dan maar beter eens overheen zetten. Dat heb ik al gedaan toen ik zeventien was.’

Sylvia keek snel even een paar papieren door die op haar bureau lagen, ondertekende ze en sloeg de dossiermap dicht. Daarna strekte ze haar armen en geeuwde even. ‘Neem me niet kwalijk,

maar het is al een hele tijd geleden dat ik zo snel achter elkaar drie lijkschouwingen heb moeten doen, en dan heerst er ook nog eens voorjaarsgriep. Daar was ik hiernaast mee bezig.’ Vermoeid schudde ze haar hoofd. ‘Het is een beetje schizofreen. Het ene moment zit ik in de keel van een krijsend kind van zes te turen en even later snij ik iemand open om te kijken hoe hij aan zijn eind is gekomen. Vaak gaan er maanden voorbij zonder dat ik ook maar een stap in het mortuarium zet, maar de afgelopen tijd is het druk.’

‘Je moet wel een heel speciaal iemand zijn om te kunnen doen wat jij doet, Sylvia,’ zei King.

‘Ik zat niet naar een complimentje te vissen, ik vertelde gewoon hoe het hier toegaat, maar toch bedankt.’

Ze richtte haar blik op sheriff Williams, die met de minuut bleker begon te zien. Toen ze iets zei, klonk haar stem niet bepaald vriendelijk. ‘Ik hoop dat je inmiddels weer een beetje bekomen bent van de eerste lijkschouwing, Todd.’

‘Mijn hoofd wel, maar van mijn maag weet ik het nog niet zo zeker.’

‘Ik had echt gehoopt je bij de lijkschouwingen van Canney en Pembroke te zien. Meestal is het heel nuttig om degene die de leiding heeft over het onderzoek in de buurt te hebben,’ zei ze op een toon die maar al te duidelijk maakte wat ze bedoelde.

Williams keek haar aan met een smartelijke blik: ‘Dat was ik ook van plan, maar toen werd ik plotseling weggeroepen.’

‘Natuurlijk.’ Sylvia keek King en Michelle snel even aan met een blik in haar ogen die ineens een stuk harder was. ‘Hebben jullie wél een sterke maag?’

Michelle en King keken elkaar eens aan. King was degene die antwoordde: ‘Sterk genoeg.’

Sylvia keek weer naar King. ‘Todd, heb je er bezwaar tegen om de lijken te zien? Als je daar niet tegen kunt, wil ik dat er minstens één van je manschappen aanwezig is. Een jury zou het weleens vreemd kunnen vinden dat helemaal niemand van de politie de lijken in elk geval ná de lijkschouwing nog even heeft gezien.’

Er verscheen een boze blik op het gezicht van de sheriff, maar toen leek hij in een discussie met zichzelf verzeild te raken. Even later haalde hij zijn schouders op. ‘Ach, wat maakt het ook uit? Laten we dan maar gaan kijken.’